

MINA ARVAN TEISITI

A. Herkül. «Muljeid «Monoloogide» esietenduselt». «Õhtuleht», 27. sept.

Lugesin nimetatud artiklit kahjuks suure hilinemisega. On meeldiv A. Herküli operatiivsus esietenduse kajastamisel, kuid kahju, et kiirustamine ei lasknud tal õiglaselt hinnata Viktor Fedortšenko tantsijatööd. Ei saa kuidagi nõustuda kirjutises toodud väitega, nagu oleks V. Fedortšenko esinemine «Malagueñas» kahandanud etenduse suurepärasest üldmuljet ja et artisti tantsijatüüp on selle osa jaoks mõneti ebasobiv.

Õhtuleht 9.12.86.

Lausa vastupidil! Olen näinud kõiki «Monoloogide» etendusi. Rõõmustavaid hetki on mul olnud L. Sintsova, Ü. Toompuu, L. Järvi, K. Kivimäe ja V. Terjohhini osalahenduste puhul. V. Fedortšenko esinemine, olles haarav juba avaõhtul, on etendusest etendusse järjest süvenenud. Tema omapäraselt raske ja mehiline plastika, väline tagasihoitus ja sisemine, otsekui leegitsev pingeline ning samas mingi eriline hellus, hingepuhtus, kontrastide peenus ja jõud teevadki minu arvates V. Fedortšenkost «Murdmaa tantsija». Muide, selles veendusin juba «Meistri ja Margarita» Wollandi puhul. Just V. Fedortšenkole on lähedane «Malagueñas» jutustatud elu ja surma vaheldumise lugu.

Teatrikülastaja
LEA EHA